

Viața smulsă morții de Viață

Cuvânt înainte

Marcel Urs este un tânăr ziarist, școlit în România post-decembristă. Și-a început ucenicia scrisului în Aradul său natal. Și, probabil, că viața sa s-ar fi scurs "normal" și agale, ca atâtea altele de la poalele Carpaților. Numai că, o emoționantă poveste de dragoste l-a făcut să-și lase vatra strămoșească și să urmeze un destin diferit în Lumea Nouă. Aici, împreună cu el, și cu bunii mei prieteni, Mircea Lubanovici și Benjamin Lucescu, am pus bazele mult disputatei reviste de spiritualitate românească, *Romanian Times*, în Februarie 2000.

Căsnicia drăgăstoasă a lui Marcel și Ana, cum era și firesc, a rodit de la bun început. Și așa e și bine să fie, căci ... *ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe* (Solomon). Iar venirea pe lume a bălăioarei și plinei de viață Stephanie a adus multă bucurie în căminul lor, bucurie ce părea să se perpetueze, fără cusur, până-n veșnicie.

Dar iată că, după numai 18 luni de la venirea lui Stephanie pe lume, un diagnostic crud și neașteptat al sângelui fetiței a frânt inimile părinților ei: *cancer!*

Marcel are un aspect transilvan clasic, părând parcă cioplit din bazalt. Doar ochii săi dau o notă cu totul diferită înfățișării sale. Pentru că ochii aceia negri și mari sunt de o iuțeală mediteraneană în talmăcirea stărilor succesive prin care trece sufletul. Ei bine, am privit multe luni ochii aceia, în timp ce viața lui Stephanie se stigea, parcă iremediabil, încet, încet ...

Dar Dumnezeu n-a voit nicidecum să o ia la El pe această pe această fetiță minunată. Numai că, asta n-am înțeles-o decât acum ... *a posteriori* ... după ce lucrurile au ajuns la un final plin de bucurie. N-am înțeles-o deși am avut în minte întotdeauna celebrul dialog evanghelic: „*Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?*” *Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.*

America este una dintre puținele țări care nu au trecut în post-creștinism. Aici încă se mai găsesc credințe puternice, mișcări spirituale de un avânt tumultuos și încă multă dragoste, precum aceea de care le vorbește Apostolul Pavel celor din Corint. Dar tot în America există și multă mizerie sufletească. De aceea, autoritățile civile s-au simțit nevoite să promulge legi aspre în apărarea copiilor.

Maercel și Ana au cerut ajutorul lui Dumnezeu, imediat după aflarea tristei vești, pentru vindecarea lui Stephanie. Rudele lor, pastorii Benjamin Zăgrean și Vasile Cîmpean (de la Biserica Philadelphia, Portland, OR, condusă de reverendul Nicky Pop) s-au rugat îndelung împreună cu ei și i-au făcut mirungerea fetiței, încă înainte de începerea tratamentului. A doua zi după aceasta, Marcel și Ana observă imediat că umflătura de la gât a fetiței s-a retras miraculos. “- *Fetița noastră e vindecată! – a strigat din răspuțeri Ana. Dumnezeu s-a atins de Stephanie, când i s-a făcut ungerea cu undelemn!*”

Medicul a văzut minunea, dar n-a crezut. Iar această necredință a sa l-a pus pe Marcel într-o situație mizerabilă. Și anume aceea de a admite un tratament, în care nu mai credea cu tărie, pentru a nu fi blamat de Lege, ca părinte netrebnic.

Până la urmă însă, Dumnezeu, care este înțelegător cu sufletele curate și îndelung răbdător, l-a înțeles pe Marcel, și a dat El +nsuși rezolvarea pe care o credea de cuviință.

Îndemn pe toți care zăresc titlul acestei povestiri să o citească. Este o mărturie adevărată a puterii, dar mai ales, a imensei dragoste cu care ne înconjoară Acela care, pentru noi și pentru a noastră mântuire, Și-a jertfit pe singurul Său Fiu.

Marcel scrie această mărturie într-un ritm vioi, reportericesc. Fraza sa e scurtă și abundă în verbele ce-i cresc dinamismul. Iar detaliile sunt de multe ori nemotivate, precum în scrisul evanghelic al lui Ioan (*Iuda, după ce a luat bucățița, a ieșit afară în grabă. Era noapte.*), dând, fără ca el s-o știe, și mai multă credibilitate lecturii, ca în cazul acesta: “În fiecare dimineață, Stephanie era vizitată de medicul de serviciu, care, în general, era doamna dr. Stork. Ea venea, aproape mereu, însoțită de studenți de la medicină.”

Istoria vindecării miraculoase a lui Stephanie este un mesaj al dragostei divine de azi, la puțină vreme înainte sosirea de vremurilor de pe urmă, atunci când aceste mesaje nu vor mai fi posibile, atunci când va-nceta orice Cuvânt.

Cristian Ioanide

Romanian Times

Povestea adevărată a vindecării prin miracol a lui Stephanie

Isus: *Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.*

Stephanie e o fetiță drăgălașă pe care o iubesc nespuse de mult. O iubesc cam așa cum orice om își iubește întâiul născut. Seamănă mult cu mama sa Ana, având un aer nordic, atât la chip cât și la trup. Așa încât, unul dintre prietenii mei o alintă cu dragoste: "vikinguța".

În luna iulie din anul 2000, această fetiță a primit un diagnostic cutremurător: *leucemie*. Avea doar un an și jumătate.

De fapt, întregul diagnostic suna așa: Leucemie Limfoblastică Acută (ALL). Îngozitoarea maladii este produsă de o proliferare prea rapidă a limfocitelor imature care, dacă s-ar fi dezvoltat într-un ritm normal, s-ar fi transformat în celule normale de tip T sau B. Iar acest tip de cancer afectează toate celulele sanguine din organism, chiar și pe cele din măduva oaselor.

Sângele se formează în măduva oaselor, iar de acolo intră în organism pentru a-și îndeplini misiunea: celulele roșii transportă oxigen la țesuturi, celulele albe ajută la lupta împotriva virusilor, bacteriilor și infecțiilor, iar leucocitele ajută la coagularea sângelui în cazul tăieturilor sau afectarea țesuturilor.

Diagnosticul de leucemie este foarte dificil de stabilit, pentru că foarte multe simptome sunt similare cu cele ale bolilor normale, cu care se confruntă un copil normal. Simptomele pot fi foarte confuze, dezvoltându-se lent sau pot fi foarte vizibile și agravându-se de la o zi la alta. Dar oricum ar fi, copilul începe prin a obosi foarte ușor și simte nevoia de a se odihni foarte des. Febra devine foarte frecventă, apărând și dispărând la intervale mici de timp. Pofta de mâncare se micșorează, dar nu aduce după ea pierderi sensibile de greutate, în mod necesar. Părinții atenți observă primele semne ale bolii prin faptul că lovituri nu prea puternice pe corp dezvoltă vânătăi accentuate. De asemenea, copilul capătă o paliditate accentuată. Unii copii se plâng chiar de dureri de spate, picioare și dureri de încheieturi, care le îngreuează mersul. De multe ori apar noduli limfatici la ceafă, și umfături în partea de sus a abdomenului din cauza dilatării splinei și a ficatului. Crește iritabilitatea și sensibilitatea psihică. Și de multe ori apar sângerări inexplicabile ale nasului.

Din momentul în care Stephanie a fost diagnosticată astfel, am început să trăim un coșmar de nedescris.

În septembrie 2002, trebuia să fie terminat tratamentul de doi ani și jumătate (care se aplică la fetițe și trei ani la băieți), dar, în loc să ne bucurăm de vreo veste bună, tot în acea lună am fost loviți de una devastatoare: celulele canceroase se întorseseră în măduva oaselor într-un procent de peste 70%. Eram bulversați de amărăciune, așa că, am amânat, fără să vrem, începutul unui nou tratament până în ianuarie 2003.

Dignosticul: CANCER

Era luna lui cupator, luna iulie, a anului 2000 și Stephanie a început să nu se simtă bine de loc. Am ajuns acasă seara, împreună cu soția mea, de la compania unde lucram amândoi. Am intrat în sufragerie și Stephanie ne-a întâmpinat cu un zâmbet. Nu ne văzuse de peste 12 ore.

- Ați văzut că i s-a umflat bărbia? – ne atrase atenția îngrijorată mama soției. Atunci am observat că bărbia, mai precis, gâtul era umflat ca o gușă. Am pipăit-o și am observat că era tare ca o piatră. De o vreme observaserăm și niște noduli la ceafă, dar am crezut că aceștia sunt doar niște semne ale creșterii sale firești.

Am luat-o imediat și am dus-o la o clinică de urgență. După o examinare atentă, și după ce medicul de gardă s-a consultat telefonic cu un medic specialist, ni s-a spus că fetița arată foarte bine, cu excepția gușii, care nu poate fi explicată. Credea că are oreon. Ne-a spus că ar fi bine să îi facem o analiză de sânge la spitalul care era peste drum de clinică, sau putem să așteptăm până dimineață să o ducem la medicul ei pediatru. Am ales a doilea sfat.

A doua zi soția mea și-a luat liber de la serviciu și a dus-o la medicul pediatru. Acesta, după o examinare sumară, i-a dat diagnosticul: o infecție care apare peste noapte și dispare în câteva săptămâni. I-a prescris niște antibiotice și ne-a programat peste câteva săptămâni să venim la o nouă consultație.

Cele câteva săptămâni au trecut foarte repede. Din păcate, gușa a rămas tot acolo, iar nodulii la fel. Stephanie, pe zi ce trecea, era tot mai obosită și nu avea chef de nimica. A slăbit mult, nu mai zburda ca înainte, nu se mai juca cu aceeași poftă, nu o mai interesa nimic, ci doar căuta un loc să stea jos și să se odihnească.

Într-o miercuri, la câteva săptămâni după prima vizită la medicul pediatru, am adus-o înapoi la o consultație. De data aceasta i-am rugat pe părinții soției să o ducă, pentru că noi nu mai puteam lipsi de la muncă. De data asta, medicul a crezut că fetița are tuberculoză. I-a făcut un test și i-a luat sânge pentru analiză. Patru asistente s-au luptat cu ea să o țină ca să poată extrage sângele necesar pentru test. Venele i se subțiaseră și avea dureri neobișnuite. Medicul ne-a spus că o să aibă rezultatele de la analiză vinerea ce urma, dar puteam suna chiar joi (a doua zi), pentru unele rezultate parțiale.

Am sunat a doua zi, pe la ora 10 am, și am fost puțin surprins că mi-a răspuns imediat chiar asistenta. (De obicei, când suni la un spital, dai doar de roboți: “pentru limba engleză apasă tasta 1, pentru spaniolă apasă tasta numărul 2, pentru un doctor specialist apasă 3, pentru a consulta o asistentă apasă tasta 4”, și așa mai departe).

- Medicul nu poate să vorbească la telefon, este într-o ședință – mi-a răspuns asistenta.

- Au venit ceva rezultate de la testele de sânge? – am întrebat îngrijorat.

- Da, dar trebuie să vobiți chiar cu medicul ... Sunați dacă puteți după lunch - mi-a răspuns ea pe un ton prudent.

- Bine - am răspuns eu cu o jumătate de gură.

La ora 1 pm, l-am sunat pe medic. Eram la serviciu, -îmbrăcat ca un cosmonaut-, pentru că mediul în care lucram cerea aceasta: o companie de microcircuite pentru computere. Am format numărul și a răspuns chiar medicul, fapt rar întâlnit în epoca cea mai robotizată din istoria omenirii.

- Domnule doctor, ce vești aveți pentru mine? – am întrebat cu sufletul la gură.

- Din păcate ... rezultatele analizelor nu sunt bune - a răspuns medicul.

- Cum adică? – am icnit eu surprins.

- Fetița dumneavoastră are cancer. Mai precis cancer în sânge ... se cheamă leucemie. Trebuie să o duceți de urgență la spitalul Dornbecher. Este cel mai bun spital din zonă pentru probleme de genul ăsta...

În acel moment am simțit că totul se întunecă în jurul meu, podeaua, de un alb imaculat, a început să se învârtă și așteptam să se prăbușească sub mine. Am lăsat receptorul jos pe masă, în timp ce medicul continua să-mi dea detalii. M-am îndreptat spre secția unde lucra soția mea. Colegii m-au văzut tulburat și se uitau după mine întrebători. Am ajuns la secția Anei. Era în mijlocul unei examinări tehnice importante. În jurul ei erau foarte mulți șefi și ingineri. Mi-a văzu doar ochii - pentru că fața îmi era acoperită de mască și a știut că ceva nu este în regulă.

- Hai să mergem acasă, fetița noastră are cancer! – i-am spus fără să mă gândesc cât de crudă este vestea asta și pentru ea.

Am ieșit afară amândoi pe coridoarele pustii ale companiei, fără să dăm atenție privirilor întrebătoare ale colegilor care se uitau după noi cu mirare. Ne auzeam pașii izind în betonul rece. Îi repetam soției mele ce îmi spusese medicul. Fetița noastră e pe moarte și nu are decât 18 luni ...

Am urcat în mașină și ne îndreptam spre casă într-o goană ne bună. Plângeam amândoi cu un plâns copilăresc, scrâșnit. Îmi ștergeam lacrimile ca să văd mai bine autostrada, care se îngusta din ce în ce în fața mea. Am sunat acasă de la telefonul celular și i-am spus bunicii fetiței să o pregătească, fiindcă o ducem la spital, și i-am dat și ei crunta veste.

Ajunși acasă, Stephanie ne-a întâmpinat din nou cu același zâmbet, bucuroasă să ne vadă așa de repede în acea zi. Am urcat din nou în mașină, am intrat din nou pe autostrada de pe care ieșisem cu puțin timp în urmă și în timp ce goneam nebunește, fetița ne studia ochii noștri triști și nu înțelegea ce se întâmplă.

- Mami, mami ... buuumbuuu - gângurea ea, uitându-se admirativ cum mașina noastră le depășea în viteză pe toate celelalte.

Spitalul Dornbecher este parte din marele complex de spitale OHSU (Oregon Health and Science University). Este echipat cu ultimele tehnici în domeniul medicinei și are cei mai buni specialiști din zonă. Aici

se pregătesc și cei mai buni medici din Statele Unite. Așezat pe un deal, spitalul are o vedere extraordinară a centrului orașului Portland. Dar în acel moment, nu mă gândeam la nimic din toate acestea și nici nu știu, când și cum, am ajuns acolo. La recepție, țin minte doar că, am întrebat unde este secția de oncologie.

-La etajul zece. Sunteți familia Urs? - ne-a întrebat recepționera foarte amabilă.

- Da – am răspuns sec.

- Doamna doctor vă așteaptă.

Am luat liftul până la etajul zece.

- Sunteți familia Urs? – ne-a întâmpinat o doamnă de vârstă mijlocie, subțirică și cu un zâmbet schițat pe buze.

- Da - am răspuns din nou.

- Mergem la secția de oncologie. Urmați-mă, vă rog.

Clinica de oncologie era la același etaj. Am intrat într-un cabinet unde lui Stephanie i s-a luat din nou sânge, pentru a se stabili cu exactitate ce fel de leucemie avea. Am ținut-o pentru prima dată strâns la piept, cu picioarele ei mici între genunchii mei, ca să nu poată să se miște și să i se ia sângele mai ușor. Mă durea sufletul să o văd cât suferă. Am urât întotdeauna acele și seringile medicale.

Rezultatele analizelor au venit înapoi foarte repede: Leucemie Limfoblastică Acută.

Am fost internată imediat în spital.

Între timp familia noastră afluase și ea vestea cea rea. De la început cu toții: frați, surori, cumnați, nepoți și nepoate, au constituit un suport balsamic deosebit pentru noi. (Din partea soției mele, suntem binecuvântați cu doi pastori: fratele cel mai în vârstă al soției, Vasile Cîmpean și singurul cumnat din partea ei, Benjamin Zăgorean.) Aceștia când au auzit, au venit de urgență la spital, iar fratele Beni, i-a făcut ungera cu untdelemn și ne-a condus în rugăciune.

Eram obosiți, ca după o zi lungă și grea, și ne pregăteam de culcare. În salon nu eram decât noi trei, soția mea Ana, cu mine și Stephanie. Era trecut de ora 10 seara. Am rugat-o pe Ana să ia un prosop, să-l înmoaie în apă rece și să o spele pe fetița pe față. Dar atunci când Ana s-a apropiat de Stephanie, și-a tras mâna înapoi cu iuțea. Gușa dispăruse.

- Tu vezi că nu mai are gușă? - a exclamat ea.

Imediat a căutat-o la ceafă. Nodulii dispăruseră și ei. Și doar nu începuse nici un fel de tratament, pentru că urma de-abia să i se facă un test de măduvă a doua zi ...

- Fetița noastră e vindecată! – a strigat din răspuțeri Ana. Dumnezeu s-a atins de Stephanie, când i s-a făcut ungera cu untdelemn!

Către dimineață a venit asistenta de serviciu și i-a luat din nou sânge fetiței pentru analize. Și aceste recoltări au urmat apoi, în fiecare zi, la fiecare opt ore.

Dis-de-dimineață a venit și medicul de gardă în vizită. Un bărbat de vreo de 50 de ani, cu părul alb ca zăpada, cu o privire prietenoasă, pe nume dr. Nicholson. Avea deja testele de la analizele de sânge, luate cu câteva ore înainte. Ne-a întrebat, mai întâi, cum se simte fetița. Apoi ne-a spus că, încă nu poate să înceapă vreun tratament pentru ea, deoarece nu se știe cu exactitate tipul de leucemie, și cât este de infestată măduva oaselor cu aceste celule rele, până nu i se va face testul de măduvă.

- *Well* ... testele de sânge de azi dimineață au venit negative. Hm... se pare că aparatul a făcut vreo greșală ... El nu indică nici o celulă canceroasă în sângele fetiței ... Da, da ... trebuie să fie o greșală – a conchis el.

I-am răspuns, cu simplitate, că noi suntem credincioși Domnului și credem că El, Domnul, a făcut o minune, atingându-se de fetița noastră, în seara trecută. Dr. Nicholson a zâmbit vag și enigmatic, așa cum îi stă bine oricărui savant. Nu a zis nimic și a schimbat subiectul.

Cu toate că am văzut această minune, am fost încurajați să continuăm tratamentul, deși nu știam nimic despre ce va urma.

Mai întâi, după câteva săptămâni, a trebuit să ne mutăm de la spitalul Dornbecher la spitalul Emmanuel, din cauza asigurării medicale.

Aici, tratamentul cerea teste frecvente ale sângelui. Dar venele lui Stephanie erau mici și fragile, așa că asistentele medicale au avut probleme mari cu luarea de sânge.

Odată, la o astfel de recoltare sanguină, trei asistente au încercat din răsuputeri, timp de o jumătate de oră, să extragă măcar o picătură de sânge. O țineam strâns pe Stephanie de picioare și sufeream îngrozitor de suferința ei. Intrând tocmai atunci, doamna dr. Olson, surprinsă de paloarea mea cadaverică, m-a rugat să ies pe coridor, promițându-mi că va duce ea la bun sfârșit recoltarea. Dar când Stephanie a văzut că o părăsesc a început să strige cu disperare:

- Tati, tati, nu mă lăsa să mă omoare! Nu mă părăsi! Tati, tati, tati ...!

Mă simțeam cumva vinovat, dar mă gândeam totuși că o fac pentru binele ei. Iar această luptă lăuntrică mă doborâ. Pe coridor mă aștepta bunicul fetei care a fost nelipsit de la toate programările medicale la prin care a trecut Stephanie.

Puțin mai târziu, la sugestia medicilor, am acceptat să i se pună o supapă sub piele, conectată cu una dintre venele care merg la inimă, și pe unde i s-a administrat restul tratamentului. Tot pe acolo i se recolta sânge, oridecâte ori era necesar. Când știam că mergem pentru tratament la clinică, îi puneam de acasă o emulsie care amorțea pielea de unde se afla supapa. Tot o durea, când o "accesa", dar cel puțin, nu mai suferea așa de tare ca înainte. Până la urmă, fetița s-a obișnuit cu ea și o considera ca pe o parte din trupul ei, numind-o "my buddy".

Sfârșitul primului tratament, diagnosticarea cu cancer pentru a doua oară

Trecuseră peste doi ani și jumătate. Era la sfârșitul tratamentului, mai precis ultima săptămână din septembrie 2002. Se apropia ziua ei de naștere, al patrulea ei an de viață, și tocmai ne mutaserăm într-o casă "nouă". Și ne gândeam să adunăm toată familia la noi, spre a sărbători evenimentul, dar mai ales, să mulțumim Domnului, fiindcă El ne ajutase până atunci să trecem prin această teribilă încercare.

Cu câțva timp în urmă însă, Dumnezeu ne-a vorbit că va face o lucrare mare în familia noastră, despre care cei de aproape și de departe se vor mira cât de mare este puterea Sa.

Acest cuvânt al Domnului ne-a surprins puțin. Stephanie ieșise cu bine de sub tratament. Și chiar doamna dr. Olson, bucuroasă, ne îndemnase să sărbătorim vindecarea fetei. Ce putea să fie?

Am planificat această sărbătorire în ultima duminică a acelei luni.

Joia am avut ultima planificare la clinică pentru niște teste care erau parte a protocolul pentru sfârșitul tratamentului. Printre acestea era și un test de măduvă și un altul de lichid din coloana vertebrală.

Rezultatele acestor teste necesită mai multă vreme decât cel al analizelor de sânge, care, de cele mai multe ori, vineau înapoi în mai puțin de o oră. De fiecare dată când Stephanie avea analize de măduvă, așteptam deci o vreme mai îndelungată rezultatele, cu sufletul la gură. Dar mai ales pe Ana o afecta, mai mult decât pe mine, această așteptare. Și iarăși, și de această dată, simțurile ei de mamă erau încordate.

Sâmbăta, înainte de strângerea laolaltă a familiei noastre, Ana a sunat la spitalul unde se află clinica, și a dat chiar peste doamna dr. Olson.

- Aveți ceva rezultate pentru noi, doamna doctor? - a întrebat ea.

- Da, cred că da - a răspuns de la celălalt capăt doctorița. Stai puțin să deschid programul din computer.

Au trecut câteva momente prelungite și de la capătul firului se auzi o voce gătuită:

- Nu, nu se poate ... Nu este posibil ...

- Ce se întâmplă ...? - a întrebat soția mea cu sufletul la gură.

- Rezultatele de la laborator arată acum că măduva are celule canceroase în proporție de peste 70%! - a răspuns stupefiată doctorița

- Sunteți sigură că este numele ei pe aceste teste?

- Da, e al ei. Extraordinar ... nu mi s-a întâmplat niciodată de când practic medicina ... în 15 ani de experiență ... cancerul să fie descoperit la ultimele teste ... după doi ani și jumătate de tratament. Trebuie să începem imediat un alt tratament! Altfel nu văd cum Stephanie va ajunge să mai trăiască până la *Thanksgiving!* Iar până la Ziua Recunoștinței mai erau doar *două luni*.

Nu se putea să primim o veste mai proastă. Nu se poate descrie durerea pe care am simțit-o atunci când ni s-a spus că fetița noastră va mai trăi mai puțin de două luni.

A doua zi toți membrii familiei noastre au venit la noi acasă. Nu am spus nimănui vestea devastatoare. Clocoteam amândoi ca un vulcan, Ana și cu mine, dar am vrut ca toți să se bucure de întâlnirea pe care o programaserăm cu mult timp înainte.

În săptămâna care a urmat ne-am întâlnit cu doamna dr. Olson. Ne-a explicat că se pare că tratamentul pe care l-a avut până acum nu a fost eficient. Iar pentru tipul de leucemie pe care l-a avut Stephanie, există trei feluri de tratament, depinzând de cât de avansat este cancerul în momentul diagnosticului: tratament pentru risc mic, cu un coeficient de vindecare de 90%; risc mare, cu un coeficient de vindecare de 75% și de recădere, adică reîntoarcere a cancerului. Stephanie urmase primul tratament, iar acum eram sfătuiți să începem ultimul, care este și cel mai greu și cu un coeficient de vindecare de numai 50%.

Între timp soția mea era însărcinată de patru luni cu băiețelului nostru, care avea să fie Joshua. Doamna dr. Olson ne-a sugerat că ar mai fi o șansă. Să i se facă lui Stephanie un transplant de măduvă din cordul ombilical al lui Joshua, atunci când acesta se va naște. Dar, mai apoi chiar ea ne-a temperat speranța, spunându-ne că șansa potrivirii DNA-ului la cei doi copii nu poate fi mai mare de 25%.

Am plecat spre casă îngândurați și indeciși. Și de-abia atunci ne-am amintit de cuvintele pe care ni le trimesese Domnul: *“Voi face o minune mare în familia voastră”*.

Mergeam la clinică cu Stephanie la fiecare două săptămâni. Iar cancerul ei avansa continuu: 70%, 75%, 80%. Și chiar peste 80%, la începutul lui decembrie. Medicii ne-au informat că fetița noastră mai are doar o săptămână de trăit. Am ieșit de la clinică împreună cu soția mea și fetița noastră ne privea fețele triste. Eu îmi stăpâneam cu greu lacrimile, încercând să conduc mașina măcar cu un minimum de atenție. Ana stătea pe bancheta din spate cu fața înțepenită înspre fereastră, pentru ca Stephanie să nu-i poată vedea fața scăldată de lacrimi. Ne apropiam de un tunel care marchează ieșirea din centrul orașului.

- Mami, de ce plângi? Nu ai Biblia la tine? - a întrebat cu seninătate fetița.

- O am ... e în poșetă ... - a răspuns soția mea în timp ce încerca să-și ștergă lacrimile.

- Dă-mi-o!

Stephanie a luat Cartea în mâinile ei mici și a deschis-o. A deschis-o așa cum cineva aflat în pragul disperării vrea un răspuns de la Domnul. Cartea s-a deschis undeva, la Vechiul Testament. Ana a încercat să o convingă să o deschidă undeva la Cel Nou. Dar fetița avea deja degetul arătător fixat pe pagina 380.

- Citește aici! - a insistat ea.

Era versetul 14, al capitolului 17, al Cărții Întâi a Împăraților, care zice:

Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împușina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.”

Am înțeles atunci că fetița noastră nu va muri, pentru că untdelemnul și făina reprezentau sângele cel bun, care o va ține în viață până ce Dumnezeu ne va da izbăvire și o va vindeca.

Începutul celui de al doilea tratament pentru leucemie

La insistențele medicilor, Stephanie a început tratamentul de gradul trei, cel împotriva întoarcerii cancerului, în prima săptămână a lui ianuarie 2003. Joshua trebuia să se nască prin martie. Iar dacă fetița va trece prin tratamentul intensiv pentru transplant, vom încerca să urmăm sfatul medicilor, pentru a nu intra în conflict cu autoritățile, care ar fi considerat o faptă foarte gravă refuzul nostru de a o trata.

Noul tratament a fost extrem de dificil. După doar câteva săptămâni, părul ei lung, auriu, a început să se topească ca o cârpă. A început să cadă, pentru a doua oară, din pricina medicamentelor chimoterapeutice.

Am petrecut peste 80% din timpul nostru în spital unde i se administra doze puternice de chemoterapie. Acasă lua medicamente cu duimul, câte 15 feluri de medicamente odată. Administrarea lor era foarte confuză pentru că diferite medicamente și doze diferite trebuiau date la intervale de timp diferite. Toate aveau un gust insuportabil. Care erau pirule, le spargeam și le amestecam cu miere și cu un fel de sirop dulce de căpșuni. După ce le amestecam pe toate și pe cele lichide și sub formă de pirule, le puneam toate într-o seringă și i le dădeam.

Într-o zi tocmai ne întorsesem de la spital și fetița se simțea foarte rău. Am ajuns acasă, i-am dat haina jos, s-a aruncat jos pe podea și mi-a zis cu un ton care m-a lovit direct în suflet:

- Tati, de ce mă tot duci la spital. Când merg la spital mă simt bine și când vin acasă mă simt rău. Mai bine lasă-mă să mor.

Aceste cuvinte m-au marcat așa de tare. Îmi venea să îmi „iau câmpii”. Să îmi văd singurul copil cum suferă și să nu pot face nimic pentru a-i alina durerea. M-am gândit atunci la Dumnezeu Tatăl cum s-a simțit să își vadă Fiul cum suferă și moare pe cruce și să nu poată face nimic.

Odată am crezut chiar că am pierdut lupta cu moartea. Eram internați în spital, care devenise a doua casă pentru noi. Ana era însărcinată în luna nouă. Fetiței i s-au administrat câțiva litri de medicamente chimioterapeutice, peste noapte, în timp ce dormea, prin supapa care era de acum parte din ea. Deoarece nu a fost bine plasat, acul a ieșit parțial din supapă și aproape tot lichidul care trebuia să fie pompat în sistemul ei venos, a pătruns sub piele. Zona s-a umflat ca o minge. Stephanie avea dureri așa de mari încât a trebuit să îi administreze o doză puternică de morfină. Combinația de chimo și morfină s-a dovedit aproape mortală. Nu mai putea să stea în picioare. Nu putea lega două vorbe una de alta. A intrat în delir. Nu mai recunoștea pe nimeni din jur, nici chiar pe prietenele și verișoarele ei cele mai apropiate, Jenny și Bianca.

Familia noastră a venit imediat la spital, încercând să ne încurajeze. Credeam că eram martorii sfârșitului unei ființe care s-a luptat atât de mult cu moartea, dar a fost învinsă. Și totuși, până la urmă, Viața a învins. Cel ce este Viața a fost mai tare ca moartea și a biruit-o, la ea acasă. Prin Jertfa de pe Cruce.

Nașterea lui Joshua, salvatorul și testul perfect de sânge pentru transplant

Joshua s-a născut pe la mijlocul lui martie. Am asistat la nașterea lui ca și la cea a lui Stephanie. În timp ce una dintre asistente era preocupată de curățarea căilor respiratorii ale noului născut, medicul era concentrat cu extragerea sângelui din cordonul ombilical. Noul născut nu a fost afectat deloc de această operație și nici mama sa.

Sângele trebuia să ajungă de urgență în California, pentru a fi testat și selectate doar celulele bune spre a fi gata pentru transplant. Au fost extrase aproape 200 ml și încă două fiole mici, care trebuiau trimise la spitalul local unde urma să aibă loc transplantul.

Pe la ora 7 pm a avut loc nașterea, iar înainte de ora nouă, cineva de la FEDEX (o companie specială de poștă rapidă) a intrat în salon și a ridicat cutia cu sânge. Înainte de a fi ridicat pachetul, cumnatul meu, Vasile Cîmpean, a rostit o rugăciune pentru ca acest sânge să se potrivească cu cel al fetiței. Fiindcă cele 75 de procente, care aduceau reușita deplină a transplantului, trebuiau completate de Dumnezeu.

Fiecare individ are o combinație de 6 grupări de cromozoni, AB, CD, EF, GH, IJ, KL. Un copil când se naște ia câte o combinație de cromozoni de la fiecare părinte. Transplantul de la părinte la fiu/fiică este imposibil. Donatorul trebuie să aibă exact aceleași combinație de cromozoni ca primitorul. Când toate cele 6 grupe ale donatorului se potrivesc cu toate cele 6 ale primitorului se numește o potrivire sută la sută. Și avem un transplant ideal, cu șanse destul de mari de supraviețuire. Când doar 5 grupe ale donatorului se potrivesc cu ale primitorului, aceasta se numește un transplant de 80% sau 5 din 6. Aceasta este un transplant mai riscant. Șansele de supraviețuire sunt mult mai mici, atât în timpul transplantului, cât și după acesta. Din această cauză, primitorul va trebui toată viața sa să ia medicamente de antirespingere, pentru că organismul crede că există ceva străin în el și va încerca să lupte împotriva acelei grupări de cromozoni. Transplantul 4 din 6 se face doar la un spital special, pe undeva pe Coasta de Est a Statelor Unite, și este extrem de riscant. Șansele de supraviețuire ale primitorului sunt aproape de zero.

După nașterea lui Joshua așteptam cu nerăbdare rezultatele analizelor de sânge. Aveam o credință fermă că acestea vor fi sută la sută potrivite. Câteva zile mai târziu, pe când conduceam mașina pe autostradă, sunt sunat la telefonul celular. Era doamna dr. Godder de la spitalul Dornbecher.

- Marcel, îmi spune ea cu un glas plin de speranță, avem rezultatele de la sânge. Este o potrivire de sută la sută!

Nu puteam să îmi stăpânesc bucuria. Credința noastră că Dumnezeu va face MINUNEA așteptată cu atâta nerăbdare, s-a dovedit a fi rodnică. Fiolele acelea, pentru care Vasile Cînpean a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu, au purtat sămânța de viață care o va salva de la moarte pe Stephanie.

Ne-am dus la doamna dr. Godder. Am intrat într-un cabinet și o așteptam să sosească. A intrat senină înăuntru și a închis ușa după ea. Avea hârtia cu rezultatele testului în mână. Și eu și soția eram numai zâmbet.

- Felicitări! - a început ea – Rezultatele sunt de sută la sută potrivire perfectă, 6 din 6.

- Nu v-am spus că noi credem în asta? - am spus aproape strigând.

- Mă scuzi, domnul Urs, dar eu nu prea am întâlnit oameni ca voi.

Și doamna dr. Godder a început să ne spună minuțios, crud de amănunțit, procedurile prin care va trece Stephanie după transplant. Ne-a spus cu lux de amănunte tot ce se poate întâmpla în această perioadă, de la febră, lipsă de poftă de mâncare, mâncărimi și iritații ale pielii, până la afectarea organelor interne: inimă, rinichi, plămâni, ficat etc, și chiar degradarea organismului, trecerea pe la reanimare și apoi la morgă. Ne-am speriat așa de tare că eram în cumpănă dacă să mai mergem înainte sau nu. Până la urmă ne-am decis. Să mergem, deoarece Dumnezeu ne-a dovedit că a început să facă minunea pe care ne-a promis-o, prin potrivirea sângelui noului născut cu cel al fetei.

Internarea în spital pentru transplant

Era pe la începutul lui mai 2003 și am fost programați să mergem la spital pentru începerea transplantului. Ajunși acolo, am fost internați în salonul 5 de la etajul 10 al spitalului Dornbecher. La acest etaj mai fuseserăm internați atunci când Stephanie fusese diagnosticată pentru prima dată în anul 2000, dar la salonul 3. Saloanele 5 și 6 sunt amenajate special pentru pacienții care vor suferi transplantul. Pe lângă curățenia impecabilă, acestea au și o circulație a aerului cu filtre speciale, pentru a opri orice microbi sau fire de praf, care pot să fie fatale pacienților. A trebuit

Obiectivul numărul unu, înaintea transplantului de sânge, este nimicirea sistemului imunitar sau a celulelor albe ale pacinetului. Apoi se procedează la transplantarea propriu-zisă.

Stephanie a fost supusă trei zile la radiații intensive asupra întregului organism. Câte două ședințe pe zi, fiecare ședință de 22 minute, dimineața și seara.

După fiecare ședință, fetița noastră era tot mai obosită. A trebuit să stea singură în laboratorul de radiații, care era izolat special cu uși de un sfert de metru, pentru a nu permite radiațiilor să se strecoare afară din cameră. Se uita la un televizor cu desene animate, în timp ce reactorul de radiații îi bombardă trupușorul cu neutroni pentru a distruge celulele albe din organism.

După aceste trei zile i s-au administrat doze intense de chimoterapie. A urmat apoi o pauză de o zi și, după aceea, transplantul propriu-zis.

Tansplantul

Era 13 mai. Stephanie terminase ședințele de radiații și chemoterapie intensă. În tot acest timp, în fiecare dimineață, înaintea vizitei medicului de gardă, ni se aduceau rezultatele analizelor de sânge, care indicau scăderea celulelor albe. Acestea scădeau tot mai mult, pe zi ce trecea, din cauza tratamentului care se aplicase până atunci.

În ziua pregătită pentru transplant, eram cu soția mea și cumnatul meu Beni Zăgrean, care venise special să ne susțină. Așteptaserăm cu nerăbdare această zi. Eram în salon, împreună cu asistenta care avea să administreze transplantul. Noi crezuserăm că transplantul va fi o operație sofisticată, administrată și asistată de câțiva medici specialiști, dar nu a fost așa. Transplantul în sine a fost doar o transfuzie de sânge. Sângele a venit într-o pungă specială adusă din California, de la centrul special de depozitare și selecție a sângelui, anume pentru transplant. Sângele a fost tratat special și s-au ales doar celulele sănătoase care au fost capabile pentru transplant.

Adusă în salon, punga cu sânge a fost conectată la o pompă care a transmis conținutul în corpul lui Stephanie prin tuburile din piept care au fost introduse special înainte de internarea în spital. Ca și supapa care o

avea deja, aceste tuburi au fost conectate special cu vena care merge la inimă, dar erau în partea dreaptă a pieptului, iar supapa era în stânga, chiar sub inimă.

Beni Zăgreaan s-a rugat pentru binecuvântarea sângelui, înainte de a fi conectat la tuburile care duceau la inimă. A fost operație simplă în sine, dar care s-a dovedit a fi vitală pentru Stephanie. Pe timpul transfuziei, fetița a fost trează, ba chiar soția mea i-a dat să mănânce ... sarmale. Era mâncarea ei preferată, deși începuse simțitor să i se diminueze pofta de mâncare.

În zilele care au urmat, studiam cu atenție, împreună cu medicii, dispariția celulelor albe din sânge până acestea au ajuns la nivelul zero. Trecuseră câteva săptămâni bune. Fetița nu mai avea poftă de mâncare de loc. Mânca doar câteva îmbucături pe zi de brânză topită și acestea cu mari eforturi. Slăbise foarte mult. Avea febră în fiecare zi. A început apoi să o mănânce pielea foarte tare. O scărpinam cu un prosop. Era neliniștită. Nu își găsea locul. Avea o stare de agitație de necontrolat. Nu putea să doarmă nopțile. Mă ruga în fiecare seară să mă pun să dorm lângă ea. Mă înghesuiam lângă ea pe patul mic de spital construit anume pentru copii. Mă bucuram să pot oarecum să o strâng la piept ca să îi mai iau din dureri și din neliniște. După ce adormea mă sculam și mă duceam înapoi pe sofa pe care am dormit tot timpul cât am stat cu ea în spital. Noaptea eram trezit de multe ori de gemetele și neliniștea fetiței sau de pompa care pompa 24 de ore tot felul de medicamente în sistemul venos și care făcea o gălăgie iritabilă când se termina lichidul programat sau când prindea vreo bulă de aer.

Veneau aproape în fiecare zi vizitatori la ea. Trebuia să îi întrebăm pe toți, înainte să vină, dacă nu cumva sunt bolnavi sau răciți, pentru că Stephanie nu avea sistem imunitar și infectarea cu un virus sau o boală contagioasă era mortală. Soția mea era acasă cu micul prunc și venea și pe la spital din când în când. În fiecare zi venea la spital un grup de voluntari. Aceștia intrau în salon, la cererea mea, și se jucau cu Stephanie, lăsându-mă să ies afară pentru o mică pauză. Fetița îi iubea foarte mult pe acești oameni plini de harul blândeții și al copilăriei neprihănite.

Stephanie a stat în salon 25 de zile după transplant, și nu i s-a îngăduit să iasă afară. Trebuia să îi fac baie în fiecare zi. Îi puneam niște bandaje de plastic peste tuburile și supapa, care erau conectate cu pompa care pompa medicală.

În fiecare dimineață, Stephanie era vizitată de medicul de serviciu, care, în general, era doamna dr. Stork. Ea venea, aproape mereu, însoțită de studenți de la medicină. Doamna dr. Stork, o femeie scundă, purta niște ochelari mici și avea o vorbă foarte calmă și înțelegătoare. Întotdeauna îmi explica, cu foarte multe detalii, fazele prin care trece fetița. De multe ori o ruga pe Stephanie să cânte, spre mirarea celor care o însoțeau, impresionați de cuvintele românești și de vocea timbrată a lui Stephanie.

Dr. Godder venea să o vadă destul de des. Din moment ce ea era responsabilă de procesul transplantului, era foarte interesată de cum îi merge fetiței. A fost surprinsă de starea relativ bună pe care o avea Stephanie, comparativ cu a altor pacienți. Dar noi îi explicam că, împreună cu ea mai este un Medic și că Acesta este în control tot timpul. Ei, aici, nu i-a prea plăcut doamnei dr. Godder că nu i-am acordat ei meritul de sută la sută al reușitei. Biblicul Ghedeon era ceva mai modest.

După vreo două săptămâni de la transplant au început să vină rezultatele care arătau un mic procentaj de celule albe, care până acum fusese zero. Ni s-a spus că noul sânge a început să lucreze. Procentajul a început să crească în fiecare zi. Iar noi eram plini de speranță.

Stephanie era un *star* pentru toți cei din jurul ei. Îi plăcea să cânte. Medicii și asistentele o aveau la inimă. Cânta aproape în fiecare zi, cu toată suferința și indispozițiile prin care trecea. De multe ori apăsa pe butonul de unde chemai ajutorul unei asistente și le întreba dacă vor să le cânte o cântare. Se adunau toate asistentele în jurul difuzorului și o ascultau.

Post transplant

După 25 de zile, Stephanie a fost lăsată pentru prima dată să iasă din salon. A trebuit să poarte o mască pentru a nu intra în contact cu microbii de pe hol. A fost întâmpinată de un cățeluș, care era tratat special pentru a veni și a vizita copiii din saloane. Fetița s-a bucurat foarte multe de el. Îi plac animalele cu adevărat.

După 40 de zile am ieșit din spital. Tot atât cât a stat și Domnul Isus în pustie. Ne pregăteam să plecăm. Eram bucușoși că am trecut cu bine și prin această încercare și că mergem acasă. Dar pentru Stephanie nu a fost chiar așa. Se obișnuise atât de mult cu spitalul, încât începuse să-l considere drept casa ei.

Am plecat totuși acasă. Stephanie era foarte slăbită, dar era bine.

După 15 zile am venit la control.

- Cum se simte Stephanie? – ne-a întrebat dr. Godder.

- Bine, cu excepția faptului că are pielea foarte uscată după ce face baie – i-am răspuns.

- Vorbiți de piele uscată, atunci când ea a avut doză dublă de chimoterapie?

- Cum adică ... dublă? – am întrebat eu pălind.

- Păi, m-am gândit că din moment ce cancerul a venit înapoi, trebuia să fiu sigură că scăpăm de el. Și i-am administrat doză dublă de chimoterapie în cele 3 zile.

Doza normală de chimoterapie este foarte puternică. Oricum, mai puternică decât orice i se administrase lui Stephanie înainte. Și aceasta a fost dublată? Atunci de-abia ne-am dat seama de ce doamna doctor era așa de îngrijorată pe tot parcursul procesului de transplant. Se temea că o să moară fetița din cauza dozei duble de chimoterapie, de care nu ne-a suflat niciun cuvânt înainte! Dar, slavă Domnului, ce-mi mai pasă?, doar fetița noastră a trecut prin aceasta biruitoare! Avea pe Cineva care îi purta de grijă cu toată otrava care îi circulase prin vene!

Am venit după 40 de zile de la ieșirea din spital la control. I s-a făcut un test de măduvă. Testul a arătat că sută la sută din celulele noi sunt de la Joshua. A fost un alt motiv de bucurie pentru noi. De atunci nu am mai mers la spital decât odată pe an. Mergem la controale și toate analizele arată perfect.

Stephanie este un adevărat dar de la Dumnezeu, dar pentru care am luptat să îl avem, iar odată ce l-am avut, ne-am chinuit să-l păstrăm. În timp ce soția mea a fost însărcinată cu Stephanie, a avut 5 accidente de mașină. Nu avusese până atunci nici măcar o amendă, darămite un accident. Satana a încercat s-o omoare pe Stephanie, chiar înainte de a se fi născut. Iar după ce a văzut că nu a putut s-o omoare în pântecul mamei sale, a lovit-o cu cancer, după ce s-a născut.

Cred că Dumnezeu are un plan mareț pentru ea în viață. Iar Satana știe aceasta și a vrut să nimicească planul Lui. Experiența noastră a atins foarte multe vieți, și continuă să atingă multe inimi în continuare. S-au făcut multe rugăciuni pentru ea, care au fost ascultate. Noi suntem martorii puterii rugăciunii și dovada că Dumnezeu mai face încă minuni mari. Puterea lui Dumnezeu ne-a susținut pe tot parcursul acestui calvar.

Noi, Ana și cu mine, nu suntem cu nimic mai aparte decât orice om de rând. Suntem doar niște păcătoși salvați prin harul jertfei Domnului Cristos.

Dar... căci aici e, totuși, un „dar”. Iar acest „dar” este exprimat în simplele, dar emoționantele, cuvinte ale poetului care zice:

Eu nu sunt mai mult decât fulgul de nea.

Un joc de cristale e trecerea mea.

Se scutură clipa din timpul deplin.

Surâde și cade. Și altele vin.

Eu nu sunt mai mult ca un fir de parâng,

ce coasa îl taie și furcile-l strâng.

{ărâna rămâne și uită de el.

Și alt fir se-nalță și cade la fel.

Eu nu sunt mai mult ca o umbră-n abis.

Dar drumul spre stele oricând mi-e deschis.

Eu nu sunt luceafăr cu chip marmoreu.

*Pe fruntea mea însă e scris: **Dumnezeu!***

Iar atunci, când pe fruntea ta scrie că aparții lui *Dumnezeu*, devin pe deplin aplicabile cuvintele Mântuitorului nostru: *Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii!*

Da, cu adevărat, Ana și cu mine suntem mai de preț decât multe vrăbii. Și am vrea ca toți cei ce citesc aceste rânduri, și sunteți trudiți și împovărați, să veniți la Isus Cristos Domnul. Și El vă va da odihnă! *Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! Amin.*